

Безъ да се тропа, отварятъ се вратата и се вижда, че наднича Д-ръ Тиховъ. Той обглежда и послѣ влиза.

Д-ръ Тиховъ. И тукъ го нѣма: (Понича да взлѣзе). Кждѣ ще бжде!

Гласъ на **Павель.** Стой, стой, Добре, тукъ съмъ.

Д-ръ Тиховъ. (Като наднича къмъ другата стая). Тукъ ли си бе! (Приближава). Гледй го, легналъ! Лошо ли ти е, що-ли?

Мълчание.

Д-ръ Тиховъ. Защо мълчишъ бе? (Приближава то и иска да похване пулса му).

Павель. Остави ме!

Д-ръ Тиховъ. Какво става съ тебе, Павле!

Мълчание.

Д-ръ Тиховъ. (Въ недоумение, застава на прага). Тогава! Ако съмъ излишенъ.

Павель. Не се обиждай, Добре. Менъ ми е тежко, затова

Д-ръ Тиховъ, Да не си обиденъ?

Павель. Да.

Д-ръ Тиховъ. Отъ мене.

Павель. Не.

Д-ръ Тиховъ. Тогазъ кажи ми да знамъ.

Инакъ —

Павель. (Задъханъ). Незнамъ, незнамъ!

Д-ръ Тиховъ. (Приближава се, хваща го за ржкатт). Стани, стани!

Павель. (Става и веднага се спуща къмъ прозореца, зала, щомъ погледва, дръпва се и седа на единъ столъ, хваналъ чело съ ржа.

Д-ръ Тиховъ. Ти си много развълнуванъ; нѣколко капки валерияна?